

generaties

Zehra Dogan over de begeleiding van jonge ondernemers

Kijk naar **talenten** van mensen en benut die

“Wij dachten dat onze kinderen makkelijker zouden integreren dan wij, maar dat is niet zo. Als we migrantenjongeren niet goed begeleiden, dan loopt deze generatie vast. Daarom zijn we gestart met Dream on Talent.” Aan het woord is Ledenraadslid Zehra Dogan, directeur en mede-initiatiefnemer van de stichting Dutch Dream Foundation die de werelden van jonge ondernemers en topmanagers samenbrengt.

Zehra werd in Turkije geboren op een boerderij in een klein dorp in de provincie Sivas, dicht bij Ankara. Ze werd opgevoed door haar oma, haar ouders woonden in Nederland. “Oma was een lieve, wijze vrouw die haar tijd ver vooruit was”, vertelt Zehra. “Zelf had ze nooit verder kunnen leren, ze was jong weduwe geworden en heeft zes kinderen grootgebracht, terwijl ze werkte als boerin. Het was een hard leven en toch was er altijd ruimte voor anderen. Haar huis was een soort herberg, iedereen was er welkom.”

Mijn oma leerde me: Je moet je blijven ontwikkelen, ook als vrouw

Blijven ontwikkelen

“Mijn oma leerde me: je moet je blijven ontwikkelen, ook als vrouw. De mogelijkheden die ze zelf gemist had, gunde ze haar kinderen en kleinkinderen. Mijn ouders waren al eerder voor werk naar Nederland gegaan. Toen ik 11 jaar was, ging ik met mijn broertje achter hen aan. Ik wilde niet in Nederland zijn. In Turkije was ik vrij, hier moest ik me aan allerlei regels houden. Maar hier had ik wel kansen. Vaak willen migrantenouders dat hun kinderen arts, advocaat of ingenieur worden. Mijn vader ook. Ik koos voor rechten. Al was dat niet mijn droomstudie, het was een goede basis.”

“Mijn ouders hebben zelf alleen lagere school gedaan, maar ze zijn allebei erg intelligent. Ik noem mijn vader professor. Hij weet veel en hij is heel geëngageerd. Naast zijn werk in de fabriek was hij in onze woonplaats Nijmegen actief in het vrijwilligerswerk, hij heeft er

twee verenigingen opgezet. Het ging hem om de gemeenschap, de verbinding. Ik ben heel trots op mijn vader. Ik denk dat ik mijn gevoel voor maatschappelijke verantwoordelijkheid van hem heb.”

Strakke banen

“Na mijn studie had ik een paar strakke banen. Ik was wetgevingsjurist bij het ministerie van VWS en daarna economisch jurist in de gemeente Vlaardingen. Ik vond de banen beperkend. Iets was zwart of het was wit, er was geen ruimte voor iets ertussenin. Ik kon mijn creatieve en communicatieve kant niet kwijt. Een tijd heb ik nog verzekeringsrecht gedaan bij Centraal Beheer en toen kwam het ondernemerschap op mijn pad via mijn man. Hij kon voor Baan Software een